కథా కౌముది

అపూర్వచిత్ర (సినీ నిర్మాణ సంస్థ) సహకారంతో కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీలో
సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

అదృష్టం

పి.ఎస్.నారాయణ

మచిలీపట్నం ఎక్స్‌ప్రెస్ సికింద్రాబాద్ స్టేషన్‌లో రాత్రి పదిన్నర గంటలకు బయల్దేరుతుంది.

బాబాయి కూతురు వివాహానికి శుభలేఖ వారం రోజుల క్రితం వచ్చిననాడే ప్రయత్నించినా సెకండ్ స్లీపర్ టిక్కెట్టు దొరక్క ఏసీలో తెప్పించుకున్నాను. నాకయితే దాంట్లో అంత డబ్బు తగలేసి వెళ్ళటం సుతరామూ ఇష్టంలేదు. కాస్త ఇబ్బందయినా బస్సులో కూర్చుని వెళితే సరిపోతుంది. కానీ, ఆయనగారు పోరు పెట్టటంతో తీసుకోక తప్పలేదు.

"పెళ్ళిళ్ళ సీజనులో నీకు సెకండ్ స్లీపర్‌లో బెర్త్ దొరుకుతుందని ఎట్లా అనుకుంటావ్? ఈ సంవత్సరం నేను ఇంతవరకూ ఎల్టీసీ ఉపయోగించుకోలేదు. ఇంకా రెండు నెలలు దాటిందంటే అది కాస్తా మురిగిపోతుంది. నువ్వూ పిల్లవాడూ దాంట్లో వెళ్ళిరండి హాయిగా!" అన్నారు ఆయన.

'సరే డబ్బు మనది కానప్పుడు ఎంత షోకు చేసుకుంటే మాత్రం నష్టమేమిటి' అనుకుని అంగీకరించాను. ఆయనగారికేమో ఆఫీసులో ఇన్స్‌పెక్షన్‌ట. చేసేది బోడి జూనియర్ ఆఫీసరు ఉద్యోగమే. అయినా తను ఒక్కరోజు లేకపోయినా ఆ ఆఫీసేదో కుప్పకూలిపోతుందన్నట్లుగా మాట్లాడుతుంటారు.

శుభలేఖ రాగానే ఓ నిర్ణయానికి వచ్చేశాను - బందరులో పెళ్ళి చూసుకుని ఒక రోజు విజయవాడలోనూ, మరో రోజు గుంటూరులోనూ స్నేహితురాళ్ళతో గడిపేసి రావాలని.

ఐదేళ్ళ క్రితం పెళ్ళయి హైదరాబాద్‌లో కాలుపెట్టిం తరువాత వాళ్ళతో ఫోన్లమీద తప్ప తీరిగ్గా కూర్చుని మాట్లాడిందేలేదు. అందుకే రానూపోనూ టిక్కెట్లు తెప్పించుకున్న రాత్రే వాళ్ళకు ఫోను చేసి నేనుండే ఆ రెండు రోజులూ ఎలాంటి ప్రోగ్రాములూ పెట్టుకోవద్దనీ, ఇంట్లోనే ఉండమని హెచ్చరించాను.

ఆయనతో పెట్టుకుంటే ఇవేవీ అయ్యే పనులు కాదు. అందుకే ఆయన రానంటంతో ఈ అవకాశాన్ని నేను ఆ విధంగా సద్వినియోగం చేసుకోదలుచుకున్నాను.

నాన్న పోయింతరువాత మా బాబాయే మాకు పెద్ద దిక్కయి మంచికీ చెడుకూ నిలబడింది. నా పెళ్ళికూడా ఆయన చేతులు మీదగానే జరిగింది. వాళ్ళమ్మాయి పెళ్ళికి నేను వెళ్ళకుండా ఉండటమనేది భావ్యంకాదు.

నేను స్టేషన్‌లో కాలు పెట్టటమేమిటి, మచిలీపట్నం ఎక్స్‌ప్రెస్ ప్లాట్‌ఫాం మీదకు రావటమేమిటి ఒకేసారి జరిగినయ్. నాకు కావాల్సిన బోగీ దగ్గరకు వస్తూనే పోర్టరు ముందు ఎక్కుతూ బెర్త్ నంబరు అడిగాడు. చంకన పిల్లాడితో వెనగ్గా నేను ఎక్కాను. నేను ఏనాడు చేసుకున్న పూజాఫలమో ఆయన నుండి ఏ విషయంలోనూ ఎలాంటి సహాయమూ లభించదు. కొంపలంటుకుంటయ్యేమో అన్నట్లుగా అర్ధరాత్రి బయలుదేరే ఈ బండికి - 'కాస్త స్టేషన్ దాకా తోడు రావయ్యా మొగుడా' అంటే, 'మా ఆఫీసు ఇన్‌స్పెక్షన్ కొచ్చిన పెద్ద మనిషి సినిమాకు వెళదామా సీతారామాంజనేయులు గారూ అన్నాడు - కాదంటే ఎలాంటి వెధవ రిపోర్టు రాస్తాడో - ఆటోలో వెళ్ళు, అక్కడ పోర్టరు నెత్తిన పెట్టె పెట్టి, నువ్వు దర్జాగా వెనక నడు - నువ్వు ఎక్కుతున్నది ఏసీ కంపార్ట్ మెంటని గుర్తుంచుకో' అంటూ ఓ బోడి ముక్తాయింపు.

ఆయన మాటలకు నా తల నేనే బాదుకుని, మా ఇంటాయన (ఓనర్) కొడుకు, బిటెక్ రెండో సంవత్సరం చదువుతున్న శంకరాన్ని సాయంగా తీసుకుని స్టేషన్‌కు బయల్దేరాను. పాపం మంచి కుర్రాడు - 'పోర్టరు ఎందుకు ఆంటీ? ఆ పెట్టెను నేను పట్టుకోలేనా?' అన్నాడు. 'కాదులే నాయినా.. తోడు వచ్చావు చాలు - ఈ బరువు మోత కూడా దేనికి? ' అంటూ వారించాను. నేను పెట్టెలో కాలుపెడుతూనే వెనక్కు తిరిగి శంకరానికి థాంక్స్ చెబుతూ చేయూపాను.

నా పెట్టె బెర్త్ మీద పెట్టి నాకోసమే ఎదురు చూస్తున్న పోర్టర్ దగ్గరకు ఎదురొస్తున్న జనాన్ని తప్పుకుంటూ వెళ్ళాను. అప్పటికే ఎదురు బెర్తుమీద ఓ మహారాణి శ్రీరంగ నాథ స్వామిలా హాయిగా పడుకుని ఏదో పుస్తకం చదివేస్తోంది. పాపం ఇంట్లో టీవీ సీరియల్స్ చూస్తూ పుస్తకాలు చదివేందుకు తీరుబడి ఉండి ఉండకపోవచ్చు. నాకున్న కుంకలాగానే ఆమెగారికీ పక్కన ఓ కుంకిణి ఉన్నది.

పోర్టరు డబ్బులు పుచ్చుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

దుప్పటి తీసి బయట పడేసుకుందాం అన్నట్లుగా పెట్టె మూత తీస్తుండగా ఎదురు మహారాణి, ఆమెనే ఓరగా చూస్తున్న నా వంక ఒక్కసారి మెడతిప్పి చూచింది. ఎక్కడో చూచినట్లుగా ఉన్న ముఖం. కళ్ళు చికిలించాను. పెట్టె మూతమీద చేయి అలాగే ఉంచి మనస్సు పొరలను ఒక్కొక్కటే విడదీసి చూడసాగాను. ఎక్కడ చూసానబ్బా?

"నువ్వు సుజాతవు కదూ?" ఆ అమ్మాయే చటుక్కున లేచి కూర్చుంటూ అన్నది నవ్వు ముఖంతో.

అప్పుడు గమనించాను - నవ్విన ఆమె నోట్లోని కుడివైపు పంటిమీద పంటిని -ఆమె విజయ. ఐదేళ్ళ క్రితం మా ఇంటిపక్క ఇంట్లో ఉన్న రాక్షసి.

గతం గుర్తుకు రాగానే ఒళ్ళంతా కంపరమెత్తినట్లయిపోయింది. శుభమా అని మా బాబాయి కూతురు పెళ్ళికెళుతుంటే ఇదెక్కడి పీడ నాకు.

నా అదృష్టాన్ని రెండు కాళ్ళతో తన్ని అందలమెక్కి కూర్చున్న దానివంక చూడాలంటేనే ఒళ్ళుమండిపోతోంది.

అది నన్ను చూస్తూ ఆనందంగా నవ్వుతున్నట్లే అనిపించిందిది - గుండెల్లో గునపాన్ని దించిన దానికేం రోగం. దింపించుకున్న నేను ఏడవాలిగాని. డబ్బున్నదనే పొగరు ఎంతటి నీచానికైనా దిగజారుస్తుంది. అందులో పరిచయాలు, స్నేహాలు గుర్తుకు రావు. మర్యాదలు తెలియవు. అన్నీ మంట కలిసి బూడిదయిపోతాయి.

కనబడుతూనే ఉన్నది కదా దాని అహం. అర్ధరాత్రి రైలు ప్రయాణంలో కూడా తన అంతస్తు ప్రయాణీకులకందరికీ తెలియాలీ అన్నట్లుగా మెడలో సొమ్ములు.

పెళ్ళయింతరువాత కాస్త రంగు తేలినట్లునది. నలుపు విరిగి ఛామనఛాయలోకి వచ్చింది. డబ్బుంటే ఎలుకతోలును కూడా ఎర్రతోలు చేయవచ్చు. ఇప్పుడు ప్రతిదానికీ సర్జరీ అంటూ ఒకటి ఏడ్చి చచ్చిందికదా.

పెట్టెలోనుంచి రెండు దుప్పట్లు బయటపడేసి టక్కున మూత వేసేశాను విసురుగా.

"ఏంటి నన్ను గుర్తుపట్టనేలేదా అయిదేళ్ళ క్రితం గుంటూరు బ్రాడీపేట పద్నాలుగో అడ్డరోడ్డులో మీ పక్కింట్లో ఉన్న విజయను" అన్నది పకపకా నవ్వుతూ - మండుతున్న నా ఒంటికి మరింత కారం పుస్తున్నట్లుగా.

●●●

నిజమే ఆవిడగారు మా పక్కింట్లో ఉన్నమాట వాస్తవమే.

నాతో పాటు ఏసీ కాలేజీలో డిగ్రీ ఏడ్చి అత్తెసరు మార్కులతో పాసయినానిపించుకున్న విజయే.

నేను ఎంత అందగత్తెనయితేనేం, నాకు డిగ్రీలో ఫస్ట్ ర్యాంక్ వస్తేనేం దాని డబ్బు నన్ను ఈడ్చి ముఖం వాచేలా తన్నింది. నా అదృష్టాన్ని మంటకలిపింది.

బడిపంతులు కూతుర్ని నేను. రెండు చేతులా ఎడాపెడా సంపాదిస్తున్న ఉద్యోగి ఆవిడగారి తండ్రి. ఇంట్లో అడ్డంగా సంపాదించిన డబ్బంతా అటకల మీద బియ్యపు బస్తాలో మూలుగుతుంటుందనేది మా వీధిలోని అందరూ చెవులు కొరుక్కుంటుండే బహిరంగ రహస్యం.

మా నాన్న ఓ అరడజను చెప్పులు అరగదీసుకుని, నేను కంప్యూటర్స్‌లో ఏవో వెధవ కోర్సులతో ఒళ్ళు విరగ్గొట్టుకుంటుండగా ఓ సంబంధం తీసుకు వచ్చాడు. మా కుటుంబంలా ప్రతిదానికీ వెనుకా ముందూ చూసుకుండే అవసరం లేకుండా కాస్తంత ఉన్నవాళ్ళే. పెళ్ళి చూపుల్లో పది నిమిషాలు చూచిన నాకు అతడు అందాల రాకుమారుడులాగానే కనిపించాడు. అతనూ డిగ్రీ చేసి ఏదో ఉద్యోగం వెలగబెడుతున్నాడు. మంచి సంప్రదాయ కుటుంబమని మా నాన్న అమ్మతో చెబుతుండగా విన్నాను. ఈ సంబంధం కుదిరితే సుజాత చాలా అదృష్టవంతురాలు అని అనటం కూడా నా చెవినిపడింది. నా అందానికి సరిజోడీ అయిన అతడు నా భర్త అయితే ఇంకా నాకు కావాల్సిందేమున్నది? వాళ్ళు అటువెళ్ళగానే మా అమ్మ నా అభిప్రాయం అడిగినప్పుడు - నాకు అతడు నచ్చాడు, మిగతా విషయాలు మీకు నచ్చితే ఓకే చేయండి అని నా అంగీకారాన్ని బిడియపడకుండా చెప్పేశాను. ఎవరిబాగు వాళ్ళు చూచుకోవాలనేది ఇప్పటి చదువుల్లో నేర్చుకున్న మొదటి పాఠం.

ఆ రాత్రే మధ్యవర్తి, ఆలస్యం భరించలేనట్లుగా, ఫోన్ చేశాడు - నేను వాళ్ళింట్లో పెద్దవాళ్ళందరికీ నచ్చినట్లేట.

కానీ తరువాత వారం రోజుల్లోనే, ఓడల్ని బండ్లు చేస్తున్నట్లుగా, మధ్యవర్తి మహాశయుడు వచ్చి వాళ్ళు మీ పక్కింటి పద్మనాభం గారి కూతురు విజయను చేసుకోవటానికి నిర్ణయించుకున్నట్లుగా తెలిసింది అని చెప్పాడు - ఆ వార్త మా ఇంట్లో అందరిమీదా కంటే, వారం రోజులబట్టీ అందమైన కలలు కంటున్న నా మీదే పెద్దబాంబులా పడింది.

మాకు అంతా అయోమయమయిపోయిది. అసలు దాన్ని ఎప్పుడు చూశారు వాళ్ళు?

మా నాన్నకు ఆ మాట వింటూనే నన్ను మించిన తిక్కరేగింది - నా కంటే అందంలేనిది, నాకంటే చదువు తక్కువ ఉన్నదయిన దాని వలలో అతగాడు పడటానికి కారణం - అందం కాదు, చదువుకాదని - అది వాళ్ళ నాయన అడ్డదిడ్డంగా సంపాదించి బస్తాల్లో కుక్కిన డబ్బేనంటూ మా నాన్న బయట వాళ్ళద్వారా ఆరా తీసి, ఆపైన ఆ కుటుంబాన్నీ, ఆయన చేస్తున్న ఉద్యోగాన్నీ తిట్టిన తిట్టు తిట్టకుండా వదిలేశాడు.

దాని పెళ్ళి, నా ఆశల యువరాజుతో జరిగి, నేను కట్టుకున్న రంగు రంగుల భవంతిలో అదికాస్తా కాలుపెట్టేసింది. ఆ కసితోటే నేనూ వెంటనే పెళ్ళిచేసుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నాను. మా నాన్న మరో నాలుగు జతల చెప్పులు మార్చేసి చివరకు ఆయనకు తెలిసిన మరో బడిపంతులు కొడుకు సీతారామాంజనేయులుతో నా వివాహం జరిపించి గుండెలమీద కుంపటిని దించేసుకుని తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు.

●●●

ఎదురు సీట్లో కూర్చుంటూనే మా గుంటడ్ని విసురుగా బెర్త్ మీద కూలేసి, "అవును గుర్తొచ్చావ్. ఇప్పుడెక్కడుంటున్నారు అమెరికాలోనా, ఆస్ట్రేలియాలోనా?" అన్నాను కాస్తంత ఈర్ష్యగా.

అసలు అప్పుడు జరిగిన ఆ సంఘటనతో కూడిన కోపంతో, వాళ్ళు మా ఇంటికి వచ్చి ఎంతగా పిలిచినా, నేనా పెళ్ళికి వెళ్ళలేదు. నావాడు అవ్వబోతున్నాడు అనుకున్న వాడు మరో అమ్మాయి పక్కన పీటలమీద కూర్చుని మూడు ముళ్ళు వెయ్యటం నేను చూడలేని విషయం. భరించలేని విషయం. మా అమ్మా నాన్నా మొహమాటానికి వెళ్ళి, ముహూర్తం అవ్వగానే కాసిని అక్షింతలు వాళ్ళ నెత్తిన చల్లి రెండు మెతుకులు గతికి ఇంటికి వచ్చేశారు.

"అమెరికాలోనూ, ఆస్ట్రేలియాలోనూ ఏమున్నది అందం. హైదరాబాద్ లోని అంబర్‌పేటలో మూడు బెడ్ రూమ్ల డూప్లెక్స్ కట్టుకుని హాయిగా ఉంటున్నాం" అన్నది కాస్తంత కళ్ళు చికిలించి గర్వంగా.

ఆ వెధవ చూపులకే నా ఒళ్ళు మండేది.

"అమ్మా నాన్నా ఏ ఊళ్ళో ఉన్నారు?" దరిద్రుడు - బల్లక్రింద చేయి ఏ రోజు తడవకపోయినా అన్నం సహించేది కాదట - నా మొహం ఇంకా బల్లకింద చేతులు ఎవరు పెడుతున్నారు - అంతా బల్లపైనే బాహాటంగా - అలా జనాన్ని పీడించటమనేది దారికాచి దోపిడీ చేయటం కన్నా హీనం.

"ఎక్కడో ఏం ఖర్మ. విశ్రాంతి జీవితం గడుపుతూ నా దగ్గరే ఉన్నారు"

"అంటే ఇంట్లో వంటపని కూడా తప్పిందన్నమాట" కాస్తంత ఎగతాళిగా మనస్సులోని అక్కసును వెళ్ళగక్కాను. "బజారు పన్లకూ నాన్న ఉండనే ఉంటాడు" నేను నా ఇంట చూస్తున్నాను గదా - సీతారామాంజనేయులుగారికి ఆఫీసే మరో పెళ్ళాం అది గీచిన గీటు లక్ష్మణ రేఖే అగ్గిపుల్ల కావాలన్నా నేనే పరిగెత్తాలి రోడ్డుమీదకు, వీడిని చంకనేసుకుని ఇంటికి తాళం పెట్టి. మా అమ్మా నాన్నకు కొడుకూ, కోడలికి సుప్రభాత సేవనుంచి, పవళింపు సేవవరకూ అన్నీ అమర్చటంతోటే సరిపోతోంది. ఆయనగారు రిటైరయిన తరువాత మరీ.

వనజ పకపకా నవ్వింది. "ఏం చేస్తాం. ఎవరి అదృష్టం వారిది. చేసుకున్నవాళ్ళకు చేసుకున్నంత మహాదేవ"

"మీ నాన్న ఏసీబీ దాడులు లేకుండా రిటైరయి హాయిగా ఉన్నారా?" అని అడుగుమని నోటిదాకా వచ్చిందిగానీ, మరీ పచ్చిగా ఉంటుందేమోనని అడగలేకపోయాను - ఎవరి ఖర్మ వాళ్ళే అనుభవిస్తారు - పైన దేవుడు లేడూ - అలాంటి వాళ్ళను ఓ కంట కనిపెట్టి ఉండటానికి - అందునా నాలాంటి మరో పిల్ల నోట దుమ్ము కొట్టిన తరువాత.

పిల్లవాడు కదులుతుంటే బెర్త్ తడుపుతాడేమోనని, దబదబా ఎత్తుకుని టాయిలెట్ వైపుకు నడిచాను. తిరిగి వచ్చేటప్పటికి ఆవిడగారూ పిల్లను ఎత్తుకుంటున్నది. అప్పుడు చూచాను ఆ పిల్లవంక. ఏమాటకామాటే చెప్పుకోవాలి. నాలుగు సంవత్సరాలు ఉంటాయేమో, బాబ్డ్ హెయిర్‌తో బంగారు బొమ్మలా మెరిసిపోతున్నది - అంతా తండ్రిపోలికే.

ఇంకా నయం - ఆయనగారుకూడా రాలేదు - మరీ ఉడుక్కు చావాల్సి వచ్చేది. ఆయన్ను చూస్తుంటే మనస్సు నిలిచేదికాదు. పెళ్ళిచూపులనాటి ఆ రూపమే గుర్తుకువచ్చి ఈ మహమ్మారి మూలకంగా నేనెంత నష్టపోయానో ఊహించుకుంటూ తెల్లవార్లూ ఈ దరిద్రపు బెర్త్‌మీద కంటికి కునుకు లేకుండా పడి చావల్సి వచ్చేది.

పాప అందం చూస్తుంటే ఈర్ష్యగా ఉన్నా మెచ్చుకోకుండా ఉండలేకపోయాను. "పిల్ల చక్కగా ఉన్నది" నువ్వెలా ఉన్నావు అన్న మాటను మనస్సులోనే మ్రింగేసుకుంటూ అన్నాను. "పేరేం పెట్టారు?"

"ఐశ్వర్య"

నాకు గుండెల్లో మరోసారి మంట ఎగతన్నింది - అంత మంచిపేరు పెట్టినందుకు. మంచి మంచి ఆలోచనలు కూడా అలాంటి అదృష్టవంతులకే వస్తుంటయి. నా ఖర్మకాకపోతే సీతారామాంజనేయులు గారు తన కొడుక్కు కావాలని మరీ, నేనెంత వద్దంటున్నా

వినకుండా, హనుమంతరావు అని పెట్టారు - ఊళ్ళోవాళ్ళంతా హనుమంతూ అని పిలవటం - వీడు కుప్పిగంతులు వేస్తూ పరుగెత్తటం - వాళ్ళింట ఎంతమంది పుట్టినా ఆ పేర్లే చెలామణీ అవ్వాలిట - అది రామభక్తుడయిన వాళ్ళ ముత్తాతగారు చచ్చేముందు పెట్టిన ఆంక్షట. ఆ ఇంట కాలు పెట్టిన కోడళ్ళే తలలు పగలకొట్టుకు చావాలికానీ వాళ్ళు మాత్రం మారరు.

పిల్లను తీసుకువచ్చి పక్కన పడుకోబెట్టుకుంటూ లైటార్పింది.

"ఎంతదాకా ప్రయాణం?" ఇప్పుడు ఇదీ నాతోపాటే బందరు దాకా తగలడుతుందేమో - నాకు తెల్లవార్లు నిద్రలేకుండా చేస్తూ.

"విజయవాడ - మా ఆడబడుచు కూతురుకు రేపు సీమంతం వెళ్ళకపోతే ఆవిడగారికెక్కడ కోపమొస్తుందో అని బయలుదేరాను. మళ్ళా రేపు రాత్రికే తిరిగివచ్చేయాలి. నేను లేకపోతే ఇంట్లో ఒక్క క్షణం గడవదు" అన్నది కళ్ళు మూసుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తూ. అంటే మొగుణ్ణి బుట్టలో బాగానే వేసుకున్నదన్నమాట - మా సీతారామాంజనేయులూ ఉన్నాడు. ఇంట్లో పెళ్ళాం ఉన్నదనే ధ్యాసే ఉండదు. ఎప్పుడూ ఆఫీసూ ఆఫీసు. ఇందాక అదన్నట్లు దేనికైనా మనం పెట్టి పుట్టాలి. కొందరి జీవితాలు ఇంతే. ఇంత అందముండీ ఏం లాభం. ఆయనగారికి నాలాంటి పెళ్ళాన్ని వాడిపోని పువ్వులా చూసుకోవాలనే ఇంగిత జ్ఞానం లేనప్పుడు.

"మీ అత్తగారు ఎలా ఉంటారు. మంచివారేనా?" అడిగింది నన్ను ఒంకరగా చూస్తూ.

"పాపం మంచిదే అమాయకురాలు కూడా. కూతురు కడుపులో గడ్డ పుడితే కడుపు అని సంబరపడిపోయి మా ఆడబడుచును కాలు కదలకుండా కూర్చోబెట్టి చేసిన పిండివంట చేయకుండా చేసి మూడు నెలలు తినిపించింది" అన్నాను అది ఉడుక్కోవాలన్నట్లుగా. "అవునూ - ఇందాకటి నుంచి అడుగుదామని - ఎప్పుడూ మీ ఆయన్ను అడగలేదా - మా పక్కింటి పిల్లను చూశావుగదా, ఆ అమ్మాయీ బాగానే ఉంటుంది కదా - ఎందుకు తిరస్కరించావని"

వనజ విచిత్రంగా ఒకసారి నా వంక ఆ గుడ్డివెలుగులో చూసినట్లనిపించింది. తరువాత కొద్దిక్షణాలు ఆగి, "ఏమో ఆయన్ను అడగాలనే ఆలోచనే రాలేదు నాకు. కానీ, ఒకసారి మా అత్తగారే ఏదో మాటల్లో అన్నారు" అంటూ ఆగింది.

నేను ఆత్రంగా లేచి కూర్చున్నాను. "ఏమని?"

వనజా లేచి కూర్చున్నది. కొద్దిక్షణాలు చెప్పాలా వద్దా అన్నట్లుగా తటపటాయిస్తున్నట్లుగా మౌనంగా ఉండిపోయింది. "మావారి మనస్సులో కాస్తంత న్యూనతా భావం ఉన్నదిటలే. నాకయితే ఎప్పుడూ అలాంటి భావన కనబడలేదనుకో. ఆ అమ్మాయి నాకంటే అందంగా ఉన్నది, నాకంటే ఎక్కువగా ఏవేవో కోర్సులు చేస్తున్నట్లున్నది. నలుగురూ నన్ను ఎగతాళిచేస్తే నామార్దాగా ఉండదా - అంటూ వాళ్ళు ఎంత చెప్పినా వినకుండా నిన్ను కాదన్నారట" అంటూనే ఐశ్వర్య కదులుతుంటే మళ్ళా పిల్లమీద చేయి వేసుకుని చిచ్చికొడుతూ పడుకున్నది.

నా గుండెల్లో పెద్దబరువు తీరినట్లనిపించింది ఆ మాటలకు. ఆయనగారికి నేను నచ్చక కాదన్నమాట. తనకంటే నేనే అందగత్తెనని గుర్తించాడన్నమాట. చదువుకూడా ఆయనగారికంటే నాదే ఎక్కువనే వాస్తవాన్ని కూడా గ్రహించి నన్ను చేసుకోవటానికి జంకాడన్నమాట. నాకు పెద్దరిలీఫ్. ఆపైన కాస్తంత గర్వంకూడా వేయటంతో పెదవుల మీదకు చిరుదరహాసం తెచ్చుకుంటూ బెర్త్ మీదవాలాను.

అన్నిటికీ మించి ఆవిడగారి తండ్రి తను సంపాదించిన అడ్డమైన గడ్డితో నన్ను ముంచలేదనేది పెద్ద రిలీఫ్.

ఆవేశం తగ్గగా ఆవలింతలు రావటం మొదలు పెట్టినయ్.

"మీవాళ్ళు ఎంత కట్నమిచ్చారేం?"

"వాళ్ళు అడగలేదు. మావాళ్ళు ఇవ్వలేదు"

"అవునులే ఒక్కతే కూతురు. వాళ్ళు చస్తే ఆలప్పంతా వచ్చేది ఈవిడగారికేగా. ఇంకా కట్నం తీసుకుని లోకువవ్వటం దేనికి. కట్నం తీసుకోకుండా అందరిముందూ పెద్ద హీరోలా కాలరెగరేయచ్చు" మనస్సులోనే అనుకున్నాను.

"విజయవాడదాకా వెళుతున్నావు కదా. గుంటూరు వెళ్ళటం లేదా. నేనయితే ఒకరోజు పూర్తిగా అక్కడ కార్యక్రమం పెట్టుకున్నాను. బందరులో మా బాబాయి కూతురు పెళ్ళవ్వగానే విజయవాడలో ఒకరోజు, గుంటూరులో ఒకరోజు గడిపి అక్కడినుంచే సరాసరి హైదరాబాదు వచ్చేద్దామని. పాత స్నేహితురాళ్ళెవ్వరూ ఇంకా అక్కడలేరా?" కుతూహలంగా అడిగాను. ఇప్పుడు వనజ మీద నాకు అంత కోపం లేదు, అంత కసీ లేదు. అది మాత్రం ఏం చేస్తుంది, అతగాడికే నన్ను భార్యగా చేసుకోవటం ఇష్టంలేనప్పుడు.

"నేను ఎక్కడికీ వెళ్ళేదిలేదు. రేపు రాత్రి మళ్ళీ ఇదే ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో కొంపకు జేరకపోతే అది కొల్లేరయి కూర్చుంటుంది. నాన్నకు పక్షవాతమొచ్చి మంచంలోనుంచి లేవలేడు. అమ్మకు కూర్చుంటే ఆయాసం, నిల్చుంటే నీరసం."

"ఏం ఒకరోజు సాయం చేసిన మీ ఆయన ఇంకోరోజు చేయలేడా. మరీ విచిత్రం పోతున్నావ్ ఒక్కరోజుకు"

తన మొగుణ్ణి అనేటప్పటికి కోపమొచ్చినట్లున్నది చటుక్కున మరోసారి లేచి కూర్చున్నది - ఏం చెప్పాలా అన్నట్లుగా నా వంకే చూస్తూ కొద్దిక్షణాలు మౌనంగా ఉండిపోయింది. తరువాత తనని తాను నిగ్రహించుకుంటున్నట్లుగా మొహం పక్కకు తిప్పుకుంటూ, "ఇంకెక్కడి ఆయన!? పెళ్ళయిన రెండో ఏటే యాక్సిడెంట్‌లో పోతే" గొణుగుతున్నట్లుగా అన్నా ఆ మాటలు నాకు స్పష్టంగా వినబడినయి.

నా గుండె గుభేలుమన్నది - నేను కోరుకున్నట్లుగా ఆయనే నా భర్త అయి ఉన్నట్లయితే కళ్ళంతా బూజర్లు క్రమ్మగా నాకు ఏమీ కనబడటంలేదు.

పట్టాలు మారుతున్నదల్లే ఉన్నది - మచిలీపట్నం ఎక్స్‌ప్రెస్ పెద్ద శబ్దంతో నన్ను అటూ ఇటూ ఊపేస్తోంది.

●●●

Click here to share your comments on this story